

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Barbory Berkové a JUDr. Martiny Radkové, Ph.D., ve věci žalobce **J. L.**, bytem H. n. 583, O., zastoupeného Mgr. Tomášem Sedlákem, bytem V. Rabase 857, Kladno, proti žalovanému **Krajskému úřadu Olomouckého kraje**, se sídlem Olomouc, Jeremenkova 40a, **o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem,**

t a k t o :

I. Žaloba **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou doručenou soudu dne 6. 5. 2016 se žalobce domáhal určení, že zásah žalovaného, spočívající v nedoručení rozhodnutí č. j. KUOK 1072002/2014 ze dne 22. 12. 2014, na e-mailovou adresu zástupce žalobce, byl nezákonný, a dále požadoval, aby soud zakázal žalovanému pokračovat v protiprávním jednání spočívajícím v nedoručení uvedeného rozhodnutí.

Žalobce tvrdil, že jeho zástupce pro řízení o přestupku, vedené Magistrátem města Olomouce (dále jen „MmOl“) pod sp. zn. S-SMOL/087584/2014/OARMV, pan

K. S., požádal během tohoto řízení v souladu s § 19 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř.“), o doručování na e-mailovou adresu k.@s..eu, a to podáním doručeným MmOI dne 28. 7. 2014 a podáním doručeným žalovanému dne 28. 5. 2014. Žalovaný však rozhodnutí o odvolání ze dne 22. 12. 2014, č. j. KUOK 1072002/2014, vypravil pouze na adresu trvalého pobytu zástupce žalobce, kde tento fakticky již nebydlel. Pokud žalovaný skutečně rozhodnutí vyhotovil, ale nepředal jej k řádnému doručení dle § 19 odst. 3 s. ř., pak nelze rozhodnutí považovat za vydané, neboť předání k doručení v rozporu s § 19 s. ř. nenaplní definici „vydání rozhodnutí“. Není-li písemnost vypravena na adresu k doručení dle § 19 odst. 3 s. ř., pak nelze přiznávat účinky náhradního doručení pokusu o její doručení na adresu jinou. Nedoručení rozhodnutí o odvolání je dle žalobce nezákonným zásahem, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne ze dne 25. 6. 2015, č. j. 2 As 190/2014 – 55. Vinou tohoto nezákonného zásahu neměl žalobce možnost mj. domáhat se soudního přezkumu předmětného rozhodnutí. O vyhotovení a nedoručení rozhodnutí se žalobce dle svého tvrzení dozvěděl teprve dne 21. 3. 2016, kdy se telefonicky informoval na stav věci u žalovaného. Od tohoto data pak odvozoval počátek běhu lhůty pro podání žaloby, která ostatně dle jeho tvrzení nemůže uplynout, dokud zásah trvá.

Žalovaný požadoval zamítnutí žaloby. Ve vztahu k důvodům, pro které nedoručoval zmocněnci žalobce na jím zvolenou elektronickou adresu k.@s..eu, odkázal na závěr odůvodnění svého rozhodnutí č. j. KUOK 1072002/2014 ze dne 22. 12. 2014. E-mailová žádost K. S. o doručování písemností na určenou emailovou adresu nebyla podepsána zaručeným elektronickým podpisem, tudíž nemohl žalovaný tuto žádost akceptovat. Žalovaný rovněž poukázal na skutečnost, že i zástupce žalobce má v e-mailových adresách uváděných zmocněncem žalobce ve správním řízení jistý nepřehled, když se v žalobě dovolává jednak adresy k.@s..eu a jindy adresy k.@s..cz. Závěrem žalovaný uvedl, že MmOI i on sám postupovali při doručování v souladu se zákonem a případné „krácení práv“ žalobce bylo způsobeno jen procesní strategií jeho obecného zmocněnce.

Při jednání soudu dne 16. 8. 2016 žalobce uvedl, že žalovaný akceptoval elektronickou adresu zmocněnce žalobce, což dovodil ze skutečnosti, že na elektronickou adresu žalobce odeslal výzvu k doplnění odvolání. S odkazem na rozsudek NSS sp. zn. 2 As 308/2015 zdůraznil, že výzva k odstranění vad odvolání není písemností doručovanou do vlastních rukou, tudíž nebyl zmocněnec žalobce povinen z uvedené adresy zasílat potvrzení o přijetí emailu. Žalovaný byl dle závěru žalobce, jenž tento opřel také o rozsudek NSS ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2 As 102/2015-26, povinen napadené rozhodnutí doručovat žalobci na elektronickou adresu jeho zmocněnce k.@s..eu, a pokud z nějakého důvodu dovodil, že doručování na tuto adresu není možné, byl následně povinen pokusit se doručit také na adresu s.@c..cz.

K důkazu o možnosti žalovaného doručovat na e-mailovou adresu obsahující v doméně diakritiku předložil žalobce printscreen, který dle jeho názoru vyvrací nepravdivé tvrzení žalovaného, že na adresu s diakritikou nebylo možné doručovat, neboť dle názoru žalobce prokazuje, že z adresy zaměstnance žalovaného bylo na elektronickou adresu k.@s..eu bez problému doručeno.

Podle § 82 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením (dále jen "zásah") správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Krajský soud předně uvádí, že z vlastní rozhodovací činnosti i četné judikatury dalších soudů rozhodujících ve správním soudnictví (veřejně dostupné na www.nssoud.cz) je mu osoba K. S. dobře známá, jakožto osoba vystupující v řadě řízení o přestupcích napříč celou Českou republikou v postavení obecného zmocněnce obviněných z přestupku.

V rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016-38, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti usnesení zdejšího soudu ze dne 14. 12. 2015, č. j. 60 A 1/2014-28, NSS uvedl: *„Nejvyšší správní soud poukazuje na nyní již ustálenou judikaturu týkající se obdobné procesní strategie stěžovatelova zmocněnce. Ta spočívá v tom, že zmocněnec K. S. mění doručovací adresu v průběhu správního řízení tak, že nejprve požádá správní orgán o doručování na elektronickou adresu k..s.@....cz, a následně o doručování na elektronickou adresu k.@s..eu. Na doručování na posledně uvedenou elektronickou adresu však nebyl správní orgán až do roku 2015 technicky vybaven, o čemž byl zmocněnec informován již z jiných řízení, v nichž zastupoval jiné přestupce, a tudíž o doručování na tuto adresu žádal s vědomím, že bude neúčelně prodlužováno řízení. Zmocněnec navíc z této adresy nečinil svá podání, ta odesílal z prvně uvedené adresy k..s.@centrum.cz (také opatřena elektronickým zaručeným podpisem), nicméně ani z této el. adresy přijetí písemností zásadně nepotvrzoval a na adrese pobytu poštu řádně nepřebíral. Až po uplynutí lhůty dle § 20 zákona o přestupcích se pak zmocněnec dostavil ke správnímu orgánu za účelem nahlížení do spisu, a argumentoval tím, že právě tento den je dnem doručení rozhodnutí.“*

V řízení před soudem rozhodujícím ve správním soudnictví poté právní zástupce žalobců zastoupených ve správním řízení K. S., zpravidla advokát Mgr. Jaroslav Topol (který původně zastupoval také žalobce v rozhodované věci), vznáší účelovou námitku neúčinného doručování úředních listin ve snaze dosáhnout prekluze práva v přestupkovém řízení. V závislosti na tom, u které z úředních listin závadu v doručování namítá a jak následně postupují obecní zmocněnci žalobců ve správním řízení (zejména kdy se dostaví ke správnímu orgánu nahlédnout do spisu), volí uvedený advokát také příslušný typ správní žaloby. Namítají-li uvedení žalobci, že jim nebylo řádně doručeno rozhodnutí odvolacího orgánu, avšak současně tvrdí, že se s odvolacím rozhodnutím seznámili při nahlížení do spisu, brojí žalobou proti rozhodnutí dle § 65 a násl. s. ř. s., jíž se domáhají zrušení rozhodnutí odvolacího orgánu s argumentem, že k seznámení obviněného s odvolacím rozhodnutím došlo právě až nahlédnutím do spisu, zpravidla v době, kdy již došlo k zániku odpovědnosti za přestupek (např. věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 60 A 11/2014 či

60 A 1/2015). Namítají-li, že k pochybením při doručování došlo ze strany správního orgánu I. stupně ve fázi po podání odporu proti vydanému příkazu, domáhají se žalobou na ochranu před nečinností správního orgánu dle § 79 a násl. s. ř. s., aby soud nařídil příslušnému správnímu orgánu pokračovat v řízení, přestože příslušný úřad již věc považuje za pravomocně skončenou, a to opět až v době, kdy již došlo k o zániku odpovědnosti za přestupek (např. věci projednávané zdejším soudem pod sp. zn. 65 A 18/2015 či 65 A 2/2016).

V nyní posuzované věci žalobce tvrdí, že mu nebylo řádně doručeno rozhodnutí žalovaného vydané v odvolacím řízení, přičemž současně tvrdí, že se s tímto rozhodnutím zatím žádným způsobem neseznámil, toliko se dne 21. 3. 2016 dozvěděl telefonicky o jeho existenci. Žalobce zvolil ke své ochraně nejprve žalobu proti nečinnosti, neboť dovozoval, že rozhodnutí žalovaného, které nebylo vypraveno na zvolenou adresu, nelze považovat za vydané ve smyslu § 71 odst. 2 s. ř. s. Tuto žalobu vzal však žalobce následně zpět, tudíž soud usnesením ze dne 11. 1. 2016, č. j. 65 A 66/2015-21 řízení zastavil. Nyní žalobce zvolil třetí typ správní žaloby, a to žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného dle § 82 a násl. s. ř. s., jenž spatřuje právě v nedoručení předmětného rozhodnutí.

S ohledem na závěr rozsudku NSS ze dne 25. 6. 2015, č. j. 2 As 190/2014 – 55, publikovaného pod č. 3289/2015 Sb. NSS, že *„doručení rozhodnutí není pouhým procesním úkonem technicky zajišťujícím průběh řízení, a tudíž lze proti němu brojit zásahovou žalobou,”* krajský soud vyhodnotil žalobu jako přípustnou, přičemž přihlédl také k neexistenci jiných právních prostředků obrany proti nedoručení rozhodnutí ve smyslu § 85 s. ř. s. S ohledem na trvalý povahu předmětného zásahu vyhodnotil soud žalobu rovněž jako včasnou.

Věcné posouzení žaloby pak spočívalo v hodnocení postupu žalovaného při doručování rozhodnutí č. j. KUOK 1072002/2014 ze dne 22. 12. 2014.

Ze správního spisu soud zjistil, že MmOI dne 27. 6. 2014 oznámil žalobci, že zahajuje řízení ve věci specifikovaného přestupku proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích a předvolal žalobce k ústnímu jednání na den 29. 7. 2014. Dne 28. 7. 2013 byla MmOI z e-mailové adresy s.@...cz doručena kopie plné moci, udělené dne 30. 6. 2014 žalobcem panu K. S.. V plné moci požadoval zmocněnec žalobce doručovat písemnosti na e-mailovou adresu s.@...cz. Současně téhož dne zaslal zmocněnec žalobce MmOI vyjádření ve věci, v jehož textu je mj. obsažena žádost o doručování písemností na e-mailovou adresu k.@s.eu. K ústnímu jednání se žalobce ani jeho zmocněnec nedostavili. MmOI projednal přestupek v nepřítomnosti žalobce. Dne 22. 8. 2014 vydal MmOI rozhodnutí, jímž uznal žalobce vinným ze spáchání předmětného přestupku. Rozhodnutí vypravil na e-mailovou adresu k.@s.eu, odkud však nebylo přijetí písemnosti potvrzeno, a dále zaslal rozhodnutí zmocněnci žalobce poštou na adresu U S. 1622/1, Š. (adresa trvalého pobytu evidovaná v registru obyvatel), kde si však adresát v úložní době zásilku nevyzvedl (zásilka byla vložena do schránky po uplynutí úložní doby). Dne 10. 9. 2014 podal za žalobce K. S. proti rozhodnutí MmOI blanketní odvolání, které odeslal z adresy s.@...cz, a v němž uvedl, že podává odvolání z opatrnosti, neboť se

domnívá, že ve věci mělo být již vydáno rozhodnutí. Dne 6. 10. 2014 odeslal MmOI žalobci výzvu k doplnění odvolání, a to opětovně K. S. poštou a současně MmOI vypravil výzvu na e-mailovou adresu s.@...cz, odkud však nebylo přijetí písemnosti potvrzeno. Poté MmOI předložil spis žalovanému k rozhodnutí o odvolání.

Žalovaný dne 22. 12. 2014 vydal rozhodnutí, jímž odvolání žalobce zamítl. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že na e-mailovou adresu k.@s..eu nebylo technicky možné v jiných řízeních, kde tento zmocněnec rovněž vystupoval, doručení provést. Dále poukázal na skutečnost, že zmocněnec sám komunikuje z adresy jiné, a to s.@....cz, kterou uvedl jako doručovací adresu původně v plné moci. Byť dle žalovaného byly na uvedenou adresu činěny pokusy o doručení (např. v řízeních sp. zn. KÚOK/25049/2014/ODSH-SD/7471, KÚOK/52839/2014/ODSH-SD/7471, či KÚOK/55522/2014/ODSH-SD/7471), nebylo přijetí písemností z této adresy zmocněncem potvrzeno ve smyslu § 19 odst. 8 s. ř. a písemnosti proto bylo nutné doručit na adresu zmocněncova pobytu poštou. Předeslal proto, že takto bude postupováno i v předmětné věci, neboť z uvedených důvodů nebyla požadovaná elektronická adresa pro doručování akceptována. Žalovaný zaslal rozhodnutí žalobci poštou na adresu K. S., U S. 1622/1, Š., kde byla zásilka dne 29. 12. 2014 uložena na poště a dne 12. 1. 2015 vložena adresátu do schránky.

Z popsaného obsahu správního spisu je zjevné, že se jedná o v zásadě totožný skutkový stav, který byl zdejším soudem zjištěn a popsán ve věci sp. zn. 60 A 11/2014. Krajský soud proto neshledal důvod odchýlit se v posuzované věci od závěrů, k nimž v uvedené věci dospěl, a které byly aprobovány Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016-38.

Podle § 20 odst. 1 s. ř. se fyzické osobě v případě, že tato nemá zřízenou datovou schránku, písemnosti doručují na adresu pro doručování podle § 19 odst. 3 s. ř.. Podle § 19 odst. 3 s. ř. *„nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení“*. Podmínky doručování na elektronickou adresu účastníka řízení pak upřesňuje § 19 odst. 8 s. ř., který stanoví, že *„v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.“* Následně pak správní orgán doručuje písemnost na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, popř. na adresu trvalého pobytu. V § 23 odst. 1 s. ř. pak zákon stanoví, že se písemnost uloží, nebyl-li v případě doručování podle § 20 s. ř. adresát zastižen a písemnost nebylo možno doručit ani jiným způsobem přípustným podle tohoto ustanovení.

Z obsahu spisu vyplývá, že zmocněnec žalobce požádal v průběhu řízení před MmOI dne 28. 7. 2014 současně o doručování písemností na e-mailovou adresu s.@...cz (v plné moci ze dne 30. 6. 2014) a na adresu k.@s..eu (ve „vyjádření ke spisu“ ze dne 28. 7. 2014). Ačkoli obě písemnosti byly MmOI doručeny současně, lze s ohledem na dataci uvedených dokumentů vycházet z toho, že adresou pro doručování dle § 19 odst. 3 s. ř. byla zmocněncem žalobce zvolena adresa uvedená v pozdějším dokumentu, tj. k.@s..eu.

Povinnost správních orgánů doručovat na elektronickou adresu označenou účastníkem dle § 19 odst. 3 s. ř., je však dle již konstantní judikatury prolomena v případech, kdy z objektivních a přetrvávajících, tj. nikoli nahodilých či dočasných technických důvodů není takový způsob doručování, s ohledem na technické vybavení správního orgánu, možný.

Za stěžejní rozhodnutí týkající se uvedené problematiky považuje krajský soud rozsudek NSS ze dne 24. 7. 2015, č. j. 8 As 55/2015 – 26, který byl publikován pod č. 3284/2015 Sb., tj. jedná se o rozhodnutí, s nímž vyslovalo souhlas plénum Nejvyššího správního soudu. Zmíněným rozsudkem zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost stěžovatele, zastoupeného Mgr. Topolem, který se rovněž dovolával povinnosti správních orgánů doručovat jeho obecnému zmocněnci v přestupkovém řízení na e-mailovou adresu s diakritikou, a to s následující argumentací: *„Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že doménová jména či emailové adresy díky tzv. systému IDN (Internationalized Domain Names) již mohou obsahovat znaky národních abeced, přičemž dochází k rozšiřování využití takových znaků v emailových adresách (srov. např. Sondy do nitra internetu 195. IDN – domény s diakritikou. Veřejná správa č. 10/2010, str. 24). Na druhou stranu ovšem nelze vyjít z toho, že by využití diakritických znamének již bylo zcela standardní součástí všech domén a běžnou součástí adres užívaných pro elektronickou komunikaci (srov. např. vyjádření správce domény cz CZ.NIC na <http://háčkyčárky.cz>). Jestliže tedy žalovaný nemohl odeslat žalobou napadené rozhodnutí na stěžovatelem označenou elektronickou adresu, nestalo se tak v projednávané věci v důsledku jednorázového pochybení některého z jeho zaměstnanců či technické závady, ale v důsledku systémového problému technického charakteru. Nelze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemností ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná. Přestože právní úprava doručování podle správního řádu je konstruována na prioritě doručování na adresu zvolenou účastníkem (jeho zástupcem), nemůže volba doručovací adresy v elektronické podobě představovat jediný přípustný prostředek doručení určité písemnosti účastníkům (jejich zástupcům). Zvláště pokud je dána objektivní technická překážka, která není jednorázová či snadno odstranitelná, bylo by v rozporu se smyslem § 19 odst. 4 správního řádu, který má přispívat k urychlení řízení, formálně lpět na povinnosti doručovat výhradně elektronicky.“*

NSS tedy jednoznačně vysvětlil, že nelze klást k tíži správnímu orgánu, pokud zmocněnec účastníka požaduje doručování způsobem, který je pro správní orgán nemožný, tj. technicky neproveditelný. V rozsudku ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015-46 (v němž se jednalo rovněž o doručování na e-mailovou adresu s diakritikou) v této souvislosti NSS zdůraznil zodpovědnost účastníka řízení za zvolený způsob komunikace se správním orgánem a zvýšené riziko, které na sebe bere účastník, jenž požádal o doručování na emailovou adresu na doméně využívající systému IDN, v podobě nekompatibility elektronické podatelny správních orgánů se systémem IDN.

MmOI se tedy pokusil (jakožto první písemnost vypravovanou po sdělení adresy pro doručování) své rozhodnutí odeslat alespoň na adresu k.@s..eu, tj. na e-mailovou adresu, jejíž tvar odpovídá zmocněncem zvolené adrese pro doručování, avšak s vynecháním problematické diakritiky. MmOI lze v této souvislosti sice vytknout, že nevedl správní spis způsobem, z něhož by byly jasně zřetelné (technické) důvody, pro něž nebylo možné písemnosti odeslat na adresu k.@s..eu, avšak krajský soud nemá důvod zpochybňovat tvrzení žalovaného, že MmOI, stejně jako žalovaný sám, byly jedněmi z mnoha správních orgánů, v jejichž technických možnostech v roce 2014 nebylo odesílání elektronické pošty na e-mailové adresy obsahující diakritiku, stejně jako nemá důvod pochybovat, že o existenci technických problémů zmocněnec žalobce věděl. Tato skutečnost je krajskému soudu již ostatně známá z vlastní rozhodovací činnosti (viz řízení vedená pod sp. zn. 60 A 11/2014, 60 A 1/2015, či 60 A 11/2016).

V rozsudku ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016-38 dospěl NSS k závěru, že závady v technickém vybavení správních orgánů by sice obecně neměly jít k tíži účastníka řízení, avšak jedná-li se o situaci, kdy je zmocněnec přestupce z předchozích řízení, v nichž rovněž vystupoval jako zmocněnec, informován o tom, že správní orgán není schopen doručovat na elektronickou adresu s diakritikou, a přesto opakovaně o doručování na tuto adresu žádá, nemůže být tento v dobré víře a mít legitimní očekávání, že jeho žádosti bude vyhověno, neboť ví, že k urychlení řízení ve smyslu § 19 odst. 3 s. ř. zvolením takové doručovací adresy nemohlo dojít, ba právě naopak. Takový zmocněnec musí dle NSS počítat rovněž s možností, že bude správní orgán postupovat tak, jako by o doručování na elektronickou adresu nepožádal, a že mu bude doručováno poštou na adresu trvalého pobytu evidovanou v centrální evidenci obyvatel (§ 20 s. ř.).

Krajský soud zdůrazňuje, že právě prokazatelná vědomost zmocněnce žalobce o technické neschopnosti správních orgánů odesílat písemnosti na e-maily obsahující v doméně druhého řádu diakritická znaménka, vylučuje povinnost správního orgánu témuž zmocněnci účastníků řízení stále dokola sdělovat, že mu nebude na jím požadovanou adresu písemnosti doručovat a z jakého důvodu, jak má na mysli NSS v rozsudku ze dne 13. 8. 2015, č. j. 9 As 60/2015-39.

Žalovaný tedy nebyl povinen rozhodnutí o odvolání ze dne 22. 12. 2014 doručovat žalobci na adresu zvolenou si jeho zmocněncem, tj. k.@s..eu, neboť vypravení písemnosti na uvedenou e-mailovou adresu nebylo v roce 2014 v jeho

technických možnostech a tato skutečnost byla K. S. již známá z předchozích řízení (která žalovaný v závěru svého rozhodnutí příkladem zmínil). Jelikož krajský soud vychází ze zjištění, že již v řízení před MmOI byla adresou určenou zmocněncem žalobce pro doručování adresa k.@s..eu, bylo nadbytečné prokazovat a posuzovat, zda byl žalovaný vázán také sdělením K. S. ze dne 28. 5. 2014, adresovaným všem krajským úřadům, jímž si tento zvolil jako doručovací adresu právě rovněž k.@.eu.

Žalobcem při jednání předložený printscreen není dle názoru soudu s to prokázat, že doručování písemností na e-mailové adresy obsahující v doméně druhého řádu diakritiku, bylo v roce 2014 u žalovaného běžně možné. Žalobcem předložená listina se jeví jako výtisk e-mailu odeslaného dne 17. 7. 2014 v 6:58 hod. z e-mailu i.r.@kr-olomoucky.cz na adresu k.@s..eu, přepsanou do tvaru k.@xn—s.-7na.eu s označením předmětu „test doručení“, jehož text zní: „Dobrý den, Kolegové z odboru dopravy a silničního hospodářství mi tvrdí, že na adresu s diakritikou nemohou nic odeslat. prosím pouze o potvrzení příjmu. Děkuji Ing. I. R., vedoucí Oddělení technického a systémového Odboru informačních technologií.“ Krajský soud má však pochybnost o pravosti předmětné listiny, neboť zdejšímu soudu bylo ve věci sp. zn. 60 A 11/2004 žalovaným předloženo oficiální sdělení Odboru informačních technologií žalovaného ze dne 14. 12. 2015, z něhož soud zjistil, že u žalovaného v minulosti existovaly problémy s odesíláním e-mailů na adresy s doménou .eu, kde byla použita diakritika v emailové adrese, přičemž problém vznikl při předávání informací ze spisové služby (Gordic-Ginis) do emailového klienta (MS Outlook) na stanicích referentů úřadu, neboť vložená adresa byla vyhodnocena jako neplatná a při vlastním odeslání došlo k chybě. Odeslání nebylo tím pádem možné dokončit. tento problém byl vyřešen až začátkem roku 2015, kde byl navržen postup, který umožňuje nedokonalost obejít, přičemž jde však o technické řešení, které dosud neřeší případné hromadné e-maily posílané přes spisovou službu. Nezbyvá než pozastavit se rovněž nad skutečností, že v dřívějších řízeních původní zmocněnec žalobce (Mgr. Topol) tuto listinu k důkazu nepředložil a na místo toho vždy poukazoval toliko na možnost zasílat e-maily s diakritikou u jiných správních orgánů.

Žalobce se dále mýlí, tvrdí-li, že žalovaný akceptoval jakožto zmocněncem žalobce zvolenou adresu pro doručování rovněž e-mailovou adresu s.@...cz, neboť na tuto adresu vypravil výzvu k odstranění vad odvolání. Z obsahu spisu totiž vyplývá, že usnesení o výzvě k odstranění vad odvolání ze dne 6. 10. 2014, č. j. SMOL/208170/2014/OARMV/DPD/Reg, vydal MmOI, nikoli žalovaný, a tudíž MmOI rovněž uvedenou písemnost předával k doručení. Žalovaný žádnou písemnost na jakýkoli z e-mailů zmocněnce žalobce neodesílal. Tato námitka je tudíž vyvrácena obsahem správního spisu.

Krajský soud v této souvislosti považuje za absurdní vytýkat MmOI snahu docílit toho, aby se výzva k odstranění vad odvolání ze dne 6. 10. 2014 fakticky dostala do dispozice zmocněnce žalobce, a to tím, že se pokusil doručit tuto písemnost rovněž na adresu, z níž zmocněnec žalobce sám se správním orgánem komunikoval, tj. na adresu s.@...cz. Obdobně vypořádával-li se žalovaný v rozhodnutí ze dne 22. 12. 2014 i s důvody, pro které nemá význam doručovat

žalobcovu zmocněnci písemnosti ani na adresu s.@...cz, činil tak zjevně ve snaze se předem vyhnout možným (a žalovanému z jiných řízení již známým) námitkám zmocněnce žalobce. Nelze však z uvedeného dovozovat, že by MmOI nebo žalovaný vycházeli ze skutečnosti, že si zmocněnec žalobce zvolil dvě adresy pro doručování, na něž jsou povinni doručovat veškeré písemnosti. Na posuzovanou věc proto nedopadají závěry rozsudku NSS ze dne 16. 10. 2015, č. j. 2 As 102/2015-26, jichž se žalobce dovolával.

Dále na posuzovanou věc nedopadají ani závěry NSS uvedené v rozsudku ze dne 11. 5. 2016, č. j. 2 As 308/2015-38, na něž žalobce rovněž poukazoval. Z obsahu správního spisu, resp. odůvodnění rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 12. 2014 in fine, vyplývá, jak je již uvedeno výše, že žalovaný zdůvodnil nedoručování vlastního rozhodnutí na adresu k.@s..eu technickou nemožností provedení takového doručení. Nedoručování na adresu s.@...cz (byť nadbytečně) pak zdůvodňoval vlastní praxí při doručování písemností K. S. na tuto e-mailovou adresu, nikoli tím, že na tuto adresu byla doručována správním orgánem I. stupně výzva k odstranění vad podání, jejíž převzetí nebylo zákonem předvídaným způsobem potvrzeno. Jelikož žalovaný nebyl takovou úvahou zjevně veden, je zcela nadbytečné zabývat se v posuzované věci tím, zda a jaký vliv na následné doručování písemností měla skutečnost, že zmocněnec žalobce nepotvrdil přijetí písemnosti nedoručované do jeho vlastních rukou na adrese s.@...cz.

S ohledem na značnou podobnost s již zmiňovanou věcí projednávanou pod sp. zn. 60 A 11/2014 považuje krajský soud nad rámec potřebného odůvodnění za potřebné zasadit jednání zmocněnce žalobce do širšího kontextu a poukázat i na další obdobné věci, v nichž vystupoval týž zástupce žalobce s obdobnou procesní strategií (viz blíže rozsudek ze dne 18. 5. 2016, č. j. 2 As 25/2016-38), což dle názoru krajského soudu prokazuje, že popsané využití e-mailové adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě představovalo předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek. Takový postup však nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.

Krajský soud tudíž závěrem uvádí, že v řízení bylo prokázáno, že žalovaný nepochybil, doručoval-li rozhodnutí ze dne 22. 12. 2014, č. j. KUOK 1072002/2014, tak, jako by zmocněnec žalobce, K. S. o doručení na elektronickou adresu k.@s..eu nepožádal. Rozhodnutí žalovaného tak bylo zmocněnci žalobce doručeno uplynutím úložní doby (§ 20 a § 23 s. ř.) dne 8. 1. 2015, kdy i nabylo právní moci.

Na základě výše uvedeného krajský soud v souladu s § 87 odst. 3 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl, neboť k nezákonnému zásahu do práv žalobce nedošlo.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., když plně procesně úspěšnému žalovanému nevznikly podle obsahu spisu v tomto soudním řízení žádné náklady přesahující obvyklou úřední činnost.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku je **možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení jeho písemného vyhotovení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Olomouci dne 16. srpna 2016

Za správnost vyhotovení:
Markéta Chrudinová

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu